

РЕШЕНИЕ

№ 3859

гр. София, 14.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 07.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **1610** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по искане на И. М. предявено в условията на чл. 149, ал. 3 от АПК, за обявяване нищожността на писмо с рег. № 22-10-169/27.08.2014 г., издадено от министъра на отбрана, В. Ш., с което административния орган уведомява жалбоподателя, че за последния не съществува правно основание, по силата на което МО да му продаде имот от жилищния фонд на Министерството на отбраната (МО), представляващ ателие № 2 в [населено място]. Административен орган сочи приложимост на разпоредбата на чл. 53 от ЗДСвъв вр. чл. 319, ал. 2 от ЗОВСРБ и приета Наредба за продажба на жилища, ателиета и гаражи от жилищния фонд на Министерството на отбраната, които се намират в населени места, в които няма структури на Министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и на Българската армия. Тъй като в С. където е процесното ателие, предмет на желанието на жалбоподателя да го закупи, като офицер от БА имало множество формирания на БА и МО, за продажбата нямало правно основание.

В хода на настоящото производство, от страна на жалбоподателя в молби и уточнения към първите са изложени конкретни фактически и правни доводи, относими към валидността на административния акт. Като аргумент за основателността на жалбата му сочи, а и това е единствен аргумент да са признае нищожност, влязлото в сила решение на ВАС, решение № 17507 от 19.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 1628/2019 г., 5-членен с-в. С това решение е обявена нищожността

на идентичен отказ на министър на отбраната, но през 2013 г. - Писмо с рег. № 22-10-169/19.07.2013 г. Нищожността на акта/отказа се търси по причина дългогодишното неправилно администриране от страна на МО на искането на М. за разрешаването на жилищния/имотния му проблем, считано от 2009 г., до 19.12.2019 г. Като меродавно основание се сочи решението на ВАС.

Ответната страна - министър на отбраната, представляван от пълномощник, по основателността на искането възразява, че писмото е валиден административен акт, спазени са изискванията за форма и компетентност, отказът е съобразен с приложимата към постановяване на отказа нормативна уредба, доколкото по силата на подзаконовия акт желанието на оспорващия не е могло да бъде удовлетворено. Споделя и възражението, че след този отказ в течение на годините са постановени и други, а за финал засега, след постановяване на решението на ВАС от 19.12.2019 г. и на основание изпълнението на това съдебно решение сегашния министър на отбраната, е постановил отказ от 2020 г.

Съдът, намира, че въпросът за допустимостта на производството е разрешен с влезли в сила решения на ВАС, които имат и пряка обвързваща сила за това да се признае, че 1. Оспорваното писмо по същината си е отказ, 2. постановен от административен орган и 3. Несподеляне желанието на оспорващия да му бъде продадено ателието, засяга негови интереси, а от това следва да се произнесе по съществуването на спора. Конкретно по възраженията на ответника, съдът намира, че не следва да се ценят като правен аргумент. Министър на отбраната, дори и в сегашния персонаж не е единствен решаващ орган, чиито актове да не подлежат на съдебен контрол.

Съгласно трайната съдебна практика, чрез която се извеждат основанията за недействителност на административните актове, недействителност (нищожност) е налице тогава, когато са налице съществени, основни недостатъци на административните актове, които ги дисквалифицират като правопораждащи юридически факти за разпоредените с тях правни последици. Такова основание би било издаването на административния акт от некомпетентен орган т. е. в нарушение на нормативно установените изисквания за материална, териториална, времева или по степен компетентност. Нищожни са и актовете, постановени при неспазване на изискуемата от закона съществена форма; издадените без каквото и да е нормативно основание /т. е. при пълна липса на условията и материалноправните предпоставки, визирани в съответната правна норма/ или при грубо нарушение на императивни норми с характер на основни правни принципи.

По отношение на формата на акта, съдът се съгласява, че това не е уведомително писмо, а изричен отказ по повод заявление на жалбоподателя от 11.08.2014 г. до министър на отбраната - Ш..

Процесното писмо е издадено във връзка с молба с рег. № 22-10-169/11.08.2014 г., подадена от жалбоподателя до министъра на отбраната, с която молителят, в качеството си на офицер във въоръжените сили и преподавател във Военната академия и с цел задоволяване на „творчески нужди“ да продължава развитието си в научната област, е поискал закупуване на ателието, в което бил настанен. Към датата на подаване на молбата М. е ползвател на ателието по наемно правоотношение с МО, иззето с влязло в сила съдебно решение на ВАС на 26.10.2018 г., както и че то е частна държавна собственост и като такава представлява част от инфраструктурата на отбраната, приложен по делото АДС. Отказът, съдържащ се в писмото, е мотивиран, че ателието като имот, намиращ се в [населено място], не попада в приложното поле

на нормата, а отделно самият отказ е мотивиран с приложените по преписка докладна и становище от длъжностно лице от специализирана администрация. Такива мотиви са тиражирани във приложени по делото откази от предни и следващи години.

С писмо с рег. № 22-10-169/27.08.2014 г. е издадено от министъра на отбраната във връзка с молба с рег. № 22-10-169/11.08.2014 г., подадена от жалбоподателя до него, с която молителят, в качеството си на офицер във въоръжените сили и преподавател във Военната академия е поискал закупуване на процесното ателие, административния орган постановява отказ по заявлението. Административният орган е възприел искането, като такова без основание на М. и именно това е обусловило спора му с администрацията и е довело до инициране на съдебно производство.

Молбата на М., с формираното в нея искане, е основана на чл. 46, ал. 2 и чл. 53 от Закона за държавната собственост /ЗДС/. Съгласно цитираните разпоредби, държавни служители, включително военнослужещи, имат право да придобиват недвижими имоти- жилища, ателиета и гаражи- частна държавна собственост, предоставени за управление на съответните ведомства без търг, ако са налице определени условия, по цени, не по- ниски от данъчните оценки на имотите.

При липса на опора в заявеното искане, министърът на отбраната е отказал на М. закупуването на процесното ателие, като е посочил, че същото, като имот в С., не е включено в имотите, които подлежат на продажба по реда на Наредбата за продажба на жилища, ателиета и гаражи от жилищния фонд на Министерството на отбраната, които се намират в населени места, в които няма структури на Министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и на Българската армия /Наредбата/, тъй като не попадат в приложното поле на чл. 319, ал. 2 ЗОВРСБ.

Приложените по делото документи не установяват определени на основание чл. 319, ал. 2 ЗОВРСБ във вр. с чл. 2 от Наредбата за продажба на жилища, ателиета и гаражи от жилищния фонд на Министерството на отбраната, които се намират в населени места, в които няма структури на Министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и на Българската армия (Наредбата за продажба) ред за продажба на жилища, а само индикират за потенциална възможност такава процедура да бъде стартирана. Но дотогава, докогато не е налице заповед на министъра на отбраната по чл. 2 от Наредбата за продажба на съответното жилище не е налице и стартирала процедура за продажбата му, поради което и никакви права на лицата по чл. 3, ал. 1 от Наредбата не са възникнали.

С оглед на горното съдът не се солидаризира с изводите на решение № 17507 от 19.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 1628/2019 г., 5-членен с-в, че процесното ателие е с отпаднала необходимост (аргумент от чл. 319, ал. 1 от ЗОВРСБ) от нуждите на МО и това е факт който не е доказан по делото. В становищата, към оспорваното писмо отказ, дадени от длъжностни лица на МО се изтъква обратното на това, имотът да е с отпаднала необходимост за нуждите на МО. При този доказан по делото правен статус на процесното жилище на имот, частна недвижима собственост – предоставен за управление на Министерството на обраната, и представляващ част от жилищния фонд на Министерството по смисъла на чл. 226б ЗОВРСБ, доводите на касатора за „висяща“ процедура по продажба на жилището са неоснователни.

Нормата на чл. 319, ал. 2 от ЗОВРСБ е специална спрямо общата норма на чл. 53 във вр. с чл. 46, ал. 2 от ЗДС и като краен резултат не допуска продажба на жилища, ателиета и гаражи от жилищния фонд на Министерството на отбраната в населени

места, в които има структури на Министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и на Българската армия, при условия и по ред, определени в акт на министерския съвет. Поради тази причина изследването на компетентността на органа е достатъчно да се ограничи до нормата на чл. 319, ал. 2 от ЗОВСРБ, но дори и да се пристъпи към проверка на компетентността от гледна точка чл. 53 във вр. с чл. 46, ал. 2 от ЗДС, крайният резултат остава непроменен.

Съгласно чл. 46, ал. 2 от ЗДС, държавни служители и служители по трудово правоотношение в администрацията, както и военнослужещи могат да придобиват без търг недвижими имоти - жилища, ателиета и гаражи - частна държавна собственост, предоставени за управление на съответните ведомства, ако имат най-малко три години стаж в съответната администрация, съответно в Министерството на отбраната, в структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната или в Българската армия и отговарят на условията, предвидени в правилника за прилагане на закона. Съгласно чл. 53 от ЗДС, разпореждането при условията на чл. 46, ал. 2 с жилища, ателиета и гаражи, предоставени за управление на Министерството на отбраната и Министерството на вътрешните работи, се извършва от ръководителя на съответното ведомство по ред, определен от министерския съвет. Този ред е установен в Наредбата за продажба на жилища, ателиета и гаражи от жилищния фонд на Министерството на отбраната, които се намират в населени места, в които няма структури на Министерството на отбраната, структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и на Българската армия (Наредбата). Съгласно чл. 11, ал. 1 от Наредбата, като компетентен орган за продажбата на имотите от жилищния фонд на МО е министърът на отбраната, който „издава заповеди за извършване на продажбите“.

При така изложеното, настоящия съдебен състав като намира, че е налице материално основание за издаване на акта и като се отчете, че служебната проверка не установи нарушаване на основни принципи, намира, че писмо с рег. № 22-10-169/27.08.2014 г., издадено от министъра на отбрана, В. Ш., като издадено от компетентен орган и в изискуемата от закона форма е действителен административен акт.

С оглед оплакванията на молителя, следва да се посочи, че дълго временното неразрешаване на жилищния му проблем, вредите, които са му нанесени, както и основанията и доводите, въз основа на които не е разрешен проблемът му, не са легитимни основания спрямо проверката за нищожността на акта. Поради което същите не следва да бъдат обсъждани.

При така изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, оспорването на писмо с рег. № 22-10-169/27.08.2014 г., издадено от министъра на отбраната, следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искова молба на И. М. М. за прогласяване нищожност на писмо – отказ № 22-10-169/27.08.2014 г., издадено от министъра на отбраната.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението пред ВАС.

Съдия

